

SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

HIMLENE FORKYNDER GUDS HERLIGHED

NUMMER 15 | 1. AUGUST 1920 | 69. AARGANG

TALE AF APOSTEL GEORGE ALBERT SMITH.

HOLDT I KØBENHAVN DEN 11. JULI 1920.

Kære Soskende og Venner; Jeg onsker, at I vil stotte mig med Eders Forbonner, saa at den Tid, jeg optager, maa blive til Velsignelse for os alle. Det er ligesaa nodvendigt, at Forsamlingen er inspireret, som at den, der taler, er det.

Vi er forsamlede i Aften for at dyrke Gud paa den Maade og efter det Monster, som han selv har givet, — for at forkynde Evangeliet, som han har forkyndt det, som hans Apostle har forkyndt det, og som det blev talet af de hellige Profeter.

Vi er alle Guds Born, alle Mennesker i den ganske Verden, baade onde og gode, er Guds Born, og vi er her alle, er alle sat paa denne Klode, paa denne »vor Jord« for at gennemgaa en Provestand. De Legemer, som vi har, og som vi modtog ved vor Fodsel, er en Belonning, hvis Storhed vi forstaar, naar vi horer, at uden dem kan vi ikke blive ophojet i vor himmelske Faders Rige. Gud er vore Aanders Fader, vi er, som jeg sagde, alle hans Born, han elsker os, og

han ønsker, vi skal glæde os ved Livet og udnytte det paa den rette Maade. Han har lært os og undervist os om Hensigten ved vor Skabelse, han talte til vore forste Forældre i Edens Have, underviste dem og gav dem Befalinger, og siden den Tid i Løbet af de Tusinder af Aar, som siden da er henrundet, har han sendt sine Profeter til Menneskene for at underrette dem om sine Ønsker og sin Vilje med dem, og i Tidens Midte sendte han sin Son Jesus Kristus.

Kristus kom for at gengive Folket Sandheden. Den Sandhed, som de ved Afvigelse fra Guds Bud havde mistet, men Folket forkastede ham, fornægtede ham indtil Doden. Morgenrodens Son kæmpede imod ham og bestræbte sig af al sin Magt for at omstøde ham og lede ham bort fra den Vej, hvorpaa han ene maatte vandre for at udfore sin Mission. Han forte Jesus op paa et hojt Bjerg og tilbod ham alle Verdens Riger og hele Verdens Herlighed, hvis Kristus vilde falde ned og tilbede ham. Han havde ikke Ret til at love nogen disse Riger eller tilbyde nogen Jordens Herligheder, men han var en Bedrager fra Begyndelsen af og provede paa, om han kunde bedrage vor Frelser.. Men vor Frelser, som vidste, at disse Riger tilhørte vor himmelske Fader, og at denne alene kunde bortgive dem, lod sig ikke bedrage, hans Svar til Satan var bestemt og myndigt: »Vig bort fra mig, thi der staar skrevet, du skal tilbede Herren din Gud og tjene ham alene«.

Hvem var denne Jesus Kristus, denne Jesus af Nasareth? Hvor kom han fra? Det er et Sporgsmaal, som Verden med Fremsættelsen af mange hinanden modstridende Meninger forgæves forsoger at besvare i Dag. Skriften belærer os tydeligt og klart derom: Han var Guds enbaarne Son. Skriften siger klart og tydeligt om Marie, at den Helligaand kom over hende, og den Hojestes Kraft overskyggede hende, og Gud vor evige Fader er Jesu Kristi Fader paa selv samme Maade, som vore jordiske Fædre er vore Fædre. Gud er hans Fader, og Marie er hans Moder. (Dette er Sandheden, lad vore kristne Venner betragte den som Blasfemi, om de vil. Dette er Bibe-

lens klare og tydelige Udtalelse, og naar den kristne Verden er kommet saa langt bort fra Sandheden, som de er, er det kun fordi, de ikke tror paa Bibelens Ord, men med deres »aandfulde og lærde« Forklaringer har lagt Morke og Taage over Skriftens simple og klare Oplysninger og Lærdomme).

Jesus begyndte sin Gerning, medens han endnu var et Barn. Han kom til Johannes i Ørkenen ved Jordans Flod, da han var tredive Aar, og forlangte at blive døbt af Johannes, og Johannes, som vidste, at Frelseren vilde komme, vidste, at den Mand, over hvem den Helligaand vilde neddale, var Verdens Frelser, døbte ham og saa og hørte de store Tilkendegivelser, som vi alle har hort og læst om. Jesus prædikede nu og oprettede den eneste sande Kirke og gav den sit Navn. Broder Wells har talt om hans Opstandelse fra de dode, og vi husker jo nok, at en af hans Apostle, Thomas, ikke troede, og se, Frelseren aabenbarede sig for ham og sagde til ham: »Fol Naglegabene i mine Hænder og stik din Haand i min Side, thi jeg er Jesus Kristus, som er opstanden fra de døde«, og Thomas raabte: »Herre min Gud«. Og se, Kristus gik iblandt dem og spiste Fisk og Honningkager, og han sagde til dem: »En Aand har ikke Kod og Ben, som I ser, jeg har.«

Han samlede tilsidst sine Disciple paa Oljebjerget, og medens de stod omkring ham, fo'r han til Himmels, og en Sky skjulte ham for deres Blik. Da de nu alle ganske naturligt stod og saa op mod Himlen, hvor Frelseren var forsvundet, stod der to Mænd i hvide Klæder iblandt dem, og disse Mænd spurgte dem: »Hvorfor ser I op mod Himlen?« og fortsatte: »Jesus skal komme igen paa samme Maade, som I saa ham forlade Eder.«

Medens Jesus gik iblandt dem, fortalte han sine Disciple, »at han havde andre Faar, som ikke var af samme Hjord som de, og dem bor det mig ogsaa at besoge, saa at de alle kan hore min Rost, og der saaledes kan blive een Hjord og een Hyrde«. Med disse Faar mente Jesus det Folk, som boede hinsides det mægtige Verdenshav — Folket i Amerika, og

ogsaa blandt dem oprettede han sin Kirke med tolv Apostle og alle de Embedsmænd, som fandtes i Kirken i den gamle Verden, og som altid findes i Kirken naar som helst og hvor som helst den findes paa Jorden, og han velsignede hint Folk og forlod dem.

Disse to Aabenbarelser af Kristus paa de to Verdensdele var af stor Betydning for den menneskelige Familie. Dersom Kristus ikke var kommet, var der aldrig blevet nogen Opstandelse, men fordi Jesus blev fodt til Verden i Renhed og var i Stand til at modstaa alle Fristelser, havde han Magt til at opstaa fra Doden, og Apostlen siger: »Vi skal alle opstaa, thi ligesom alle do i Adam skal alle levende gores i Kristus.«

Langt senere hen i Tiden, ca. atten Hundrede Aar efter, at Kristus var blevet korsfæstet, sendte Gud igen en stor Profet ned iblandt Menneskene. Hvor lykkelige er ikke vi, at vi har hort hans Budskab — Guds Budskab til Menneskeheden — og tror det.

For Hundrede Aar siden gik en Dreng paa fjorten Aar ud i Skoven for at bede. Han havde læst et Vers i Bibelen, som havde gjort et saa dybt Indtryk paa ham: Herrens Tjener Jacobs Ord: »Dersom nogen fattes Visdom, han beder af Gud, som giver alle gerne og bebrejder ikke, og den skal gives ham.«

Han gik ind i Skoven og bad til sin himmelske Fader, og se, Gud aabenbarede sig sammen med sin Son for Drengen, Gud talte til ham og oplyste ham om de Ting, der tyngede ham, og som han gerne vilde vide Besked med, og fortalte ham, hvad han skulde gore. — Da disse to forlod ham, havde Drengen, hvis Navn var Joseph Smith, en fuldkommen Kundskab om Gud og om hans Son Jesus Kristus.

Nogle Aar senere sendte Herren sin Engel til Joseph Smith og befalede ham at oprette Kristi Kirke paa Jorden paany.

Jesus Kristus har beredt Vejen for os og vist os, hvorledes vi kan komme tilbage til vor himmelske Fader. Vi kan ikke

gaa ad den Vej, som vi selv onsker; vi maa folge den, som Mesteren har vist os, og trang og smal er den Vej, som forer til Livet, men bred og magelig er den Vej, som forer til Dod og Fordærvelse. Vor himmelske Fader har givet os vor Handlefrihed, saa vi selv kan vælge os vor Vej, vi kan vælge den Vej, som forer til Doden. Enhver af os maa klare os selv, og jeg beder, at naar vort Arbejde er til Ende her, vi da maa komme hjem og modtage Herlighedens Krone i Guds Rige i Jesu Kristi Navn. Amen.

FORSINKEDE EMIGRANTER I 1856.

Da de Hellige forlod Nauvo og under Brigham Youngs Ledelse drog ud i en vejlos, ukendt Ørken for at soge sig et nyt Hjem, udforte de en Bedrift, der var enestaaende i Verdens Historie, men ikke meget mindre end de Heltegerninger, de Hellige senere udforte ved at vandre paa deres Fod tværs over Ørkenen til Utah trækkende deres Levnedsmidler og Klæder med paa Trækvogne. Hvilken Tanke at forestille sig disse Hundreder af Mennesker trækkende og skubbende disse Vogne i deres Ansigts Sved — Mand og Hustru og Born asende sig fremad med deres Vogn og bag dem en ny Familie med deres Vogn og saaledes Vogn efter Vogn i Hundredevis og om dem Ensomhed og Ode saa langt Øjet rakte. Og dette Slid Dag efter Dag.

Enhver, der har provet at bakse med en Trækvogn, omend kun et lille Stykke Vej, vil forstaa lidt af, hvad disse Mennesker præsterede.

Vi vil i det efterfolgende prove paa at folge nogle af disse Emigranter paa deres mojsommelige Vandring over Sletterne — omend Emigranter, hvis Rejse foregik under særlig uheldige Omstændigheder.

(Frit efter »Improvement Era«).

»Aaret 1856 er i Utah ofte blevet betegnet som Ulykkernes Aar, og det med god Grund, hvis man skal domme efter alle de uheldige Omstændigheder, som hobede sig op om de Hellige paa denne Tid. Besværlighederne opstod særlig paa Grund af Torken og paa Grund af Græshoppernes Hærgning Aaret for, 1855, og den strenge Vinter, som fulgte det. Kreaturerne paa Gaardene dode i Tusindvis, saa da Foraaret 1856 kom, var Folket i en Forlegenhed, der grænsede til Fortvivlelse.

Indtil nævnte Aar kom de fleste Emigranter fra Europa over New Orleans og op ad Mississippi og Missouri Floderne. Her kobte Emigranterne Oksevogne, paa hvilke de korte over Sletterne til Dalen.

Præsidentskabet for Kirken, som vidste, at europæiske Hellige i Hundredevis brændte af Længsel efter at samles til Zion nævnte Aar, sendte folgende Meddelelse til Apostel Franklin D. Richards, som paa den Tid præsiderede over den britiske Mission:

»Hvad angaar næste Aars Emigranter fra Udlandet, saa faa dem til at rejse ad den nordlige Rute gennem New York og Chicago til Jowa City, Rock Island, Jernbanens Endestation mod Vest. Der vil de blive forsynet med Trækvogne, paa hvilke de kan trække Levnedsmidler og Klæder. Vi vil sende erfarne Mænd til nævnte Sted med Instrukser om at hjælpe dem paa enhver tænkelig Maade. Lad de Hellige, som har til Hensigt at emigrere til Utah i Aar, forstaa, at de maa være forberedt paa at gaa og at trække deres Vogne over Sletterne. Der vil blive sendt tilstrækkelig mange Forspand til at kore de gamle, de svage og de, som ikke er i Stand til at gaa. Vi vil ogsaa sende nogle gode Koer til at forsyne dem med Mælk og noget Slagtekvæg, som Folkene kan slagte efterhaanden paa Vejen. Lad dem nu omgjorde deres Lænder og komme, medens Vejen er aaben.«

Saa snart dette Dokument naaede de britiske Kyster, blev det trykt i »Millennial Star« (23. Febr. 1856) og sendt ud blandt de Hellige i den europæiske Mission. Nyheden spredte sig som en Lobeild og vakte stor Bevægelse blandt dem, som ind-

til da havde været ude af Stand til at betale for deres Rejse til Zion. De kunde knap vente, til Dagen for deres Afrejse kom. Mindre end otte Maaneder efter Epistlens Ankomst til sit Bestemmelsessted korte ikke mindre end 750 Pilgrimme deres stovdækkede Trækvogne gennem Gaderne i Salt Lake City til Melodien: »Merrily on the way we go until we reach the Valley«.

Der var andre Sidste Dages Hellige i Europa, som higede lige saa ivrigt efter at komme til Zion den Sommer, som dem der var rejst, og denne Higen efter at rejse havde bemægtiget sig dem i den Grad, at de forlod deres Beskæftigelse, for man var i Stand til at tage de nodvendige Forholdsregler til deres Transport. Resultatet blev, at mange af dem enten maatte gaa paa Fattighuset den Vinter eller lobe Risikoen ved en sildig Rejse over Sletterne, og de valgte med Jubel det sidste. Præsident Richards, der ikke kunde se nogen bedre Udvej af Vanskelighederne, lagde alt til Rette til denne Plans Udforelse.

Forst i Maj afsejlede da to Skibe fra Liverpool med ialt 1620 Sidste Dages Hellige om Bord, og alle kom lykkelig og vel til Jowa City i sidste Halvdel af Juni. Her modte de de erfarne Mænd, som Kirkens Autoriteter havde sendt til at tage sig af dem.

Det var jo allerede langt henne paa Aaret, og der maatte endnu gores meget Arbejde, for de 1620 Emigranter kunde fortsætte deres Rejse. Der maatte forfærdiges mere end 250 Trækvogne, laves i Dusinvis af Telte, kobes Hundredevis af Kreaturer for ikke at nævne alle de andre vigtige Ting, der maatte sorges for.

Broder Chaucey G. Webb, som forestod Forfærdigelsen af Kærrerne, kunde ikke kobe det passende Tømmer hertil, men gjorde det bedst mulige han kunde under Omstændighederne. Han kaldte alle Lejrens Haandværkere til at hjælpe sig med at forcere Arbejdet, og alle Kvinderne havde travlt med at lave Telte. William H. Kimball og Georg D. Grant sled ihær-

digt i det med at kobe Kvæg, medens Apostel Erastus Snow, Daniel Spencer og andre af Kirkens Embedsmænd betjente de Helliges aandelige Behov.

Efter adskillige Ugers Forlob (15. Juli) kunde det forste Kompagni, fort af Kaptejn Willie, sige Farvel til de gode Folk i Jowa Lejren og begynde paa deres tretten Hundrede Miles*) Rejse mod Vest. Den 28. blev de fulgt af Martins Kompagni, og omkring 1ste August satte Vogntoget sig i Bevægelse. Nu var ialt 1550 Mennesker, 95 Vogne, 266 Trækvogne og 633 Okser (Slagtekvæg og Malkekvæg) paa Vej mod Byen ved den Store Saltso.

De forste to Hundrede Mile var Landet smukt over al Beskrivelse og Vejene nærmest at betegne som ideelle. Der var fuldtop af Vildt overalt og Fisk i hvert Vandlob. Græsset gik til midt paa Livet, og de vilde Blomster straalede i deres fulde Pragt. Hist og her saas skyggefulde Lunde, og indbydende Frugter hang paa alle Buske. Honning kunde man kobe for en Slik, og Mælk fik man, bare man bad om det. Der var ikke noget Sted paa Jorden, hvor Fuglene sang smukkere. Hele Naturen syntes at tilsmile dem.

Medens de fire forsinkede Kompagnier rejste gennem dette smukke Land, gjorde Mormonernes Fjender langs Vejen alt muligt for at bevæge Zions Dotre til at blive hos dem, og Fristelsen var saa stor, at mange af de unge Piger tog mod Tilbudet. Bortset fra dette var Rejsen fra Jowa City til Council Bluffs kun at betragte som en Fornojelsestur. I Florence, Nebraska, standsedes i flere Dage for at reparere Vogne, sorge for ny Forsyning af Fodevarer og bringe alt i Orden til en af de mest enestaaende Rejser, Historien ved at berette om.

Om Morgenen den 17. August brod Willies Kompagni op paa ny; otte Dage efter fulgt af Martins Kompagni. Den 2. September begyndte Hodgetts og Hunts Vogntog deres Rejse

*) Altid engelske Mile; 1 engelsk Mil = 1 Fjerdingvej.

ET TRÆKVOGNSKOMPAGNI 1856.

mod Vest. De gjorde lette Dagsrejser de forste Dage for at faa alt godt indarbejdet og for at gore de smaa Forandringer, der maatte vise sig nodvendige. Hvis alt gik godt, vilde de naa Saltso Dalen, for Sneen faldt, og hvis ikke — da var der ingen, der kunde sige, hvorledes det vilde gaa dem.

(Fortsættes).

RUNDREJSE I SKANDINAVIEN.

Præsidenten for den europæiske Mission, George Albert Smith, en af de tolv Apostle i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, hans Son George Albert og Redaktoren for »Millennial Star« Junius F. Wells har for nylig besogt Skandinavien.

De ankom til Bergen fra England og afholdt der det forste Mode. Senere besogte de Christiania, Trondhjem, Stockholm, Goteborg og Malmo og afholdt Moder i alle disse Byer.

Det var en Glæde at byde disse Brodre Velkommen til Kobenhavn. Med dem var ved Ankomsten hertil den 8. Juli Præsidenten for den svenske Mission, Theo. Tobiasen. Vi havde bestilt Værelser til vore Brodre paa Hotel »D'Angleterre«, det bedste Hotel i Kobenhavn, og de havde der deres Hjem, medens de opholdt sig i Danmarks Hovedstad, og hvilede der ud efter den lange og besværlige Rejse.

Da vore Gæster onskede at se saa meget som muligt af Kobenhavn og dens Omgivelser, besogte vi i deres Selskab nogle af Byens mest interessante Museums og Kunstsamlinger, Biblioteket og den zoologiske Have.

For at faa lidt at se af Omegnen, lejede vi et Automobil og korte ud ad Langelinje og Strandvejen, den smukkeste Køretur i Norden. Man har paa Turen en herlig Udsigt over Øresund med Sveriges Kyst i det fjerne.

»Hvor her er smukt ved Sjællands Kyst,
Især naar Sol staar op i Øst
Og spreder Guld paa Mark og Skov og Strand,
Og det solvklare, spejlblanke Vand.

Den lille Lærke svinger sig mod Sky,
Den hilser Solens Straaleglans paany,
Den jubler frejdigt frem af fulde Bryst:
Her er dejligt ved Øresunds Kyst.«

Efter dette gik Turen ud i Danmarks skonne Bogeskove ind under Dyrehavens hundredaarige Træer, hvor store Flokke af slanke Daadyr lob omkring imellem Træerne. Fra disse svale Lunde fortsatte vi vor Tur igennem Hjortekær og Lyngby til Kobenhavn. Som Slutning paa Dagen gik vi en Tur i »Tivoli«, der straalede i fuld Festdragt i Anledning af Sonderjyllands Genforening med Danmark.

Sondag den 11. ds. afholdt vi to godt besogte Moder i vor store Sal begyndende med, at vort velindovede Sangkor, under Ledelse af Dirigenten Herr O. Petersen, istemte Amerikas smukke Nationalsang: »The Star Spangled Banner«, og den store Forsamling rejste sig som et Ærbodigheds Tegn og en Velkomsthilsen til vore amerikanske Gæster.

De besogende Brodre talte i de to Forsamlinger og udviklede Evangeliets Filosofi paa en interessant og logisk Maade. Vort udmærkede Sangkor sang flere udvalgte Sange, hvilket bidrog sit til at gore Sammenkomsterne til en virkelig Fest.

Mandag Morgen den 12. ds. rejste vi i Selskab med Præs. Smith, hans Son og Br. Wells til Aarhus, hvor vi om Aftenen holdt et stort Mode i vort smukke Lokale, som i Dagens Anledning var dekoreret med Blomster. De Besogende talte, og de behandlede Evangeliets Principper paa en saadan Maade, at alle sagde, de havde haft en Festtid.

Det var vor Plan at rejse med Toget til Aalborg Tirsdag Morgen, men vor gode Ven Herr Hermansen, en af Aarhus Millionærer, inviterede os paa en længere Automobiltur ud at bese hans store 800 Acres Landejendom, 6 Mil fra Byen. Dette var jo fristende, men vi kunde ikke modtage Tilbudet, da vi havde bestemt at holde Mode i Aalborg, men saa foreslog vi vor gode Ven at give os en Automobiltur til Aalborg, hvilket han med Glæde indvilligede i.

Kl. 3,30 Efterm. forlod vi Aarhus og ilede gennem Danmarks smukke Landskab og ankom til Aalborg Kl. 6. En Koretur paa omtrent 16 danske Mil.

Kl. 8 Aften holdt vi vort Mode. Vor store Sal var fyldt med opmærksomme Tilhorere, og der blev senere sagt, at dette Mode var det storste, der nogensinde havde været holdt i Lokalet. Præs. Smith, som talte det meste af Tiden, talte over den apostoliske Husholdning, Evangeliets Gengivelse og alle Tings Genoprettelse.

Onsdag Morgen Kl. 6,30 forlod vi Aalborg, og Herr Hermansen forte os lykkelig og vel tilbage til Aarhus, hvorfra vi fortsatte vor Rejse til Kobenhavn og ankom Kl. 8,45 Aften.

Torsdag Morgen den 15. ds. sagde vore Brodre »Farvel« til Danmark, fuldkommen tilfredse med alt, som de havde hort og set her i Norden, ja de citerede næsten, hvad Dronning Seba udtalte, da hun saa Salomons Herlighed: »Ikke Halvdelen af Nordens Herlighed er blevet os forkyndt.«

Paa vore egne og alle Venners Vegne i Skandinavien takker vi Præs. Smith, hans Son og Br. Wells for deres Besog hos os, takker for alle de gode, opmuntrende Raad og Formaninger, som de har meddelt os, og beder Gud at velsigne og vejlede dem i alle deres Bestræbelser for at fremme Guds Værk, samt at alle vore Soskende og Venner her i de skandinaviske Lande maa velsignes med den Helligaands Lys, som en Ledestjerne paa deres Livsvandring.

VIRK FOR VORE SKRIFTERS UDBREDELSE.

Det er maaske Soskende bekendt, at vi har virket for at faa Danmarks Boghandlere til at interessere sig for Salget af Kirkens Boger og med et ret opmuntrende Resultat; nogle faa har nu Bogerne paa Lager, og hos næsten alle vil de kunne faas paa Bestilling. Som de fleste Soskende ved, tror mange af vore

Landsmænd, baade Præster og Lægfolk, at Mormons Bog er en lukket Bog, et hemmeligt og mystisk Skrift i Lighed med Cyprianus, som kun de mest barkede og forhærdede Mormoner faar Adgang til. Fortæl dem nu, at *alle* kan købe den hos Boghandlerne, lad dem forstaa, at de ikke en Gang behover at være Mormoner for at faa den, at vi ikke onsker at holde den hemmelig og skjule dens Indhold, men at vi tværtimod onsker, at saa mange som muligt skal læse den. Alle vore Skrifter, baade store og smaa, kan faas hos Boghandlerne og naturligvis som altid paa alle vore Kontorer. Opmuntrer Folk til at købe dem, det vil interesse Boghandlerne i at føre dem paa Lager. Virk for »Stjernen«s Udbredelse! Se om I kan skaffe en Abonnent paa »Stjernen«; i eller udenfor Kirken, det er lige meget. Bortgiv et af vore Skrifter, saa ofte Lejlighed byder sig! Om hver af vore Soskende kun vilde uddele eet Skrift een Gang om Maaneden, blev der Hundreder af Skrifter uddelt hver Maaned, og eet Skrift om Maaneden er dog ikke saa meget. Forsøg det! Maaske kan I naa eet Skrift om Ugen hver; det blev jo flere Tusind Skrifter i et Aar.

Lad os nu se, om »Stjernen«s Abonnenttal vokser.

FOR SØNDAGSSKOLEFUNKTIONÆRERNE.

»Hvad du *er*, tordner saa hojt i mine Ører, at jeg ikke kan hore, hvad du siger.« Dette er en Kritik af de Lærere, som ikke selv lever efter, hvad de prædiker, og den tager Sigte paa Karakterens og Personlighedens uvurderlige Betydning. Hvad et Menneske er, bestemmer hvorledes han vil undervise, ja afgør i Virkeligheden, om han i det hele taget vil være i Stand til at undervise. Der udstraaler fra en stærk Karakter en Tilskyndelse til det gode, som overgaar baade Undervisningens Maade og Midler. Een stor Sjæls magnetiske Indflydelse paa andre er det, som skaber en sand Leder.

Nogle synes fødte til Lærere. Velsignede med det Trylleri, der udstraaler fra en virkelig Personlighed med medfødt Evne til at lede, bliver det at undervise en let Sag for dem. Heldigvis kan imidlertid ethvert normalt Menneske udvikle en Personlighed, som vil blive et værdifuldt Aktiv ved hans Undervisning. Udvikling er i høj Grad Noglen til Dannelse af Personlighed og Karakter. Der er ingen Inspiration i at følge den daglige Slendrian, men der er en usigelig Magt i stadig Udvikling. Enhver Lærer, som vil udøve en Indflydelse til det gode, som vil blive ved med at inspirere sine Elever, maa vokse, maa udvikle sig.

Der er i det mindste tre Ting, som vil bidrage til, at en alvorligt stræbende Lærer vil vokse og udvikle sig:

For det første: Stadig at møde godt forberedt. Den Regel altid at møde i Klassen med nogle nye Ideer, nogle rammende Udtalelser, nogle usædvanlige Iagttagelser, nogle tankevækkende Spørgsmaal — noget som vil fange Klassen ved dets Originalitet — vil være en glimrende Garanti for Lærerens personlige Fremgang og for en fængslende Undervisning i Klassen. Ingen Lærer burde føle sig tilfreds, hvis han ikke, naar han gik til sin Klasse, havde een rammende Tanke at byde Klassen til Overvejelse.

For det andet: Evnen til i enhver Vanskelighed, enhver prøvende Situation at se en Lejlighed til at vise, hvad du duer til. »Det, som holder de fleste Mennesker nede, er at de søger at slippe saa nemt fra alt som muligt.« Der er kun liden Udvikling i at undervise en ordinær Klasse paa en »lige-ud-ad-Landevejen« Maade. Glæd dig over, at der i din Klasse maaske findes en vanskelig Dreng, en tankeløs og letsindig Pige eller en tre-fire Urostiftere. De giver dig simpelthen en Lejlighed til at vise, hvilket Stof du er gjort af. Og hvis det Emne, du har faaet til Opgave at fremlægge, synes tørt og uinteressant, er det en ny Lejlighed for dig til at lægge din Dygtighed for Dagen. Prøv paa i Stedet for hele Ugen igennem at sukke, fordi du skal undervise »Peter« næste Søndag,

at udtænke noget, som ganske vil fange »Peter«s Opmærksomhed de fem første Minutter i Klassen. Prisen for Fremgang og Vækst er at overvinde Vanskeligheder.

For det tredie: Søg Selskab, som virker opløftende, bestræb dig for at omgaas Folk med nye Tanker og store Ideer. Der findes Mennesker med ophøjede Tanker overalt. Søg dem i dine daglige Samtaler, vend dig til dem i de mange udmærkede Bøger, baade dem, der udkommer i Dag, og dem, Fortiden har givet os i Arv.

Finder du andre Midler til personlig Udvikling, saa brug dem. Dit Kald er at lede de Unges Sind til nye Sandheder — fra det kendte til det ukendte. Du ønsker, at de skal vokse — opfordre dem til at vokse *sammen med dig.*

Adam S. Bennion i »Juvenil Instructor«.
(Frit oversat).

NOGLE ORD AF NORDENS DIGTERE.

»Smerten er kun Vrangen
af Kærlighedens Dragt.
I Dybets dunkle Kilder
spejler sig Lysets Pragt.«
Carsten Hauch.

Hvad Solskin er for det sorte Muld, er sand Oplysning for Muldets Frænder. *N. F. S. Grundtvig.*

INDHOLD:

Udgivet og forlagt af CARL E. PETERSON, Korsgade 11, Kbhvn. N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).